

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 24 września 2025 r.

Pozycja 267

POSTANOWIENIE

z dnia 18 grudnia 2024 r.

Sygn. akt Ts 40/22

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Wojciech Sych,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej R.S. w sprawie zgodności:

art. 13 ust. 3 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej (Dz. U. z 2021 r. poz. 1064) w związku z art. 73 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. z 2021 r. poz. 53) w związku z § 14 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 21 grudnia 2016 r. w sprawie regulaminu organizacyjno-porządkowego wykonywania kary pozbawienia wolności (Dz. U. poz. 2231) w zakresie, w jakim „upoważnia dyrektora zakładu karnego do wprowadzenia porządku wewnętrznego zakładu karnego w drodze zarządzenia, w którym ogranicza się prawo do informacji publicznej do korzystania jedynie ze stron Biuletynu Informacji Publicznej bez możliwości korzystania z całości stron internetowych organów władzy publicznej”, z art. 61 ust. 1, 2 i 3 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 17 lutego 2022 r. (data nadania) R.S. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z urzędu, wystąpił z żądaniem przytoczonym w komparycji niniejszego postanowienia na tle następującego stanu faktycznego.

Dyrektor Zakładu Karnego w C. decyzją z 24 czerwca 2021 r. wyraził zgodę na skorzystanie z dostępu do stron internetowych Biuletynu Informacji Publicznej zgodnie z porządkiem wewnętrznym, tj. w zakresie węższym niż żądał tego skarżący, który domagał się dostępu do stron internetowych zawierających orzecznictwo oraz przepisy prawne, a także do stron internetowych organów takich jak Ministerstwo Sprawiedliwości czy Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, aby móc zapoznać się ze sposobem rozstrzygnięcia złożonych przez niego petycji do tych organów. Na decyzję tę skarżący złożył skargę.

Po rozpoznaniu skargi Sąd Okręgowy w B. IV Wydział Penitencjarny i Nadzoru nad Wykonywaniem Orzeczeń Karnych postanowieniem z 24 sierpnia 2021 r. (sygn. akt [...])

utrzymał zaskarżoną decyzję w mocy. W uzasadnieniu sąd wskazał, że decyzja dyrektora zakładu karnego była prawidłowa, legalna i zgodna z porządkiem wewnętrznym panującym w Zakładzie Karnym w C.

Prezes Trybunału Konstytucyjnego zarządzeniem z 26 kwietnia 2022 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 14 maja 2022 r.) wezwał skarżącego do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej przez: 1) udokumentowanie daty złożenia przez skarżącego wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu do wniesienia skargi konstytucyjnej; 2) doręczenie odpisu lub kopii poświadczonej za zgodność z oryginałem: a) wniosku skarżącego z 2 listopada 2021 r. o ustanowienie pełnomocnika z urzędu, b) potwierdzenia odbioru postanowienia Sądu Okręgowego w B. z 24 sierpnia 2021 r. (sygn. akt [...]), c) decyzji Dyrektora Zakładu Karnego w C. z 24 czerwca 2021 r., d) orzeczenia Sądu Rejonowego w R. (sygn. akt [...]) o ustanowieniu dla skarżącego pełnomocnika z urzędu do sporządzenia skargi konstytucyjnej.

Skarżący odniósł się do zarządzenia w piśmie z 23 maja 2022 r. (data nadania).

Zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 18 stycznia 2023 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 25 stycznia 2023 r.) skarżący został wezwany do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej przez: 1) doręczenie pełnomocnictwa substytucyjnego do sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej oraz reprezentowania skarżącego w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym, wskazującego sprawę, w związku z którą złożono skargę konstytucyjną; 2) podanie, czy od wskazanego w skardze konstytucyjnej ostatecznego orzeczenia został wniesiony nadzwyczajny środek zaskarżenia. Skarżący odpowiedział na wezwanie w piśmie z 1 lutego 2023 r. (data nadania).

Pismem z 17 lutego 2022 r. (data nadania) skarżący uzupełnił skargę konstytucyjną.

Sformułował w nim zarzut pozaustawowej ingerencji w konstytucyjne prawa podmiotowe i zakwestionował dopuszczalność unormowania praw osadzonych w zarządzeniu dyrektora zakładu karnego. Wniósł o uznanie, że zaskarżone przepisy są niezgodne ze wskazanymi przepisami Konstytucji w zakresie, w jakim upoważniają „dyrektora zakładu karnego do wprowadzenia porządku wewnętrznego zakładu karnego w drodze zarządzenia, w którym ogranicza się prawo do informacji publicznej do korzystania jedynie ze stron Biuletynu Informacji Publicznej w wyznaczonych godzinach”.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Stosownie do art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Służy ono wyeliminowaniu – już w początkowej fazie postępowania – spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozstrzygania. Trybunał wydaje postanowienie o odmowie nadania skardze dalszego biegu, gdy nie spełnia ona określonych przez prawo wymagań, jest oczywiście bezzasadna lub gdy braki formalne nie zostały usunięte w ustawowym terminie.

2. W myśl art. 79 ust. 1 Konstytucji przedmiotem skargi konstytucyjnej może być ustawa lub inny akt normatywny, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o wolnościach lub prawach skarżącego albo o jego obowiązkach określonych w Konstytucji. W związku z tym art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK zobowiązuje skarżącego do określenia przedmiotu skargi, tj. do wskazania przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego wydano w jego sprawie orzeczenie, o którym mowa w art. 79 ust. 1 Konstytucji i w stosunku do którego domaga się stwierdzenia niezgodności z ustawą zasadniczą. Zakwestionowany przepis musi więc być podstawą ostatecznego orzeczenia,

a jego normatywna treść źródłem naruszenia wolności lub praw występującego ze skargą konstytucyjną.

3. Skarżący zakwestionował art. 13 ust. 3 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej (Dz. U. z 2021 r. poz. 1064) w związku z art. 73 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. z 2021 r. poz. 53) w związku z § 14 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 21 grudnia 2016 r. w sprawie regulaminu organizacyjno-porządkowego wykonywania kary pozbawienia wolności (Dz. U. poz. 2231). Wskazane przepisy stanowią podstawę prawną wydania zarządzenia Dyrektora Zakładu Karnego w C. z dnia 29 kwietnia 2021 r. wraz z załącznikiem pt. „Porządek wewnętrzny”.

Skarżący wniósł skargę konstytucyjną w związku z postanowieniem Sądu Okręgowego w B. IV Wydział Penitencjarny i Nadzoru nad Wykonywaniem Orzeczeń Karnych z dnia 24 sierpnia 2021 r. (sygn. akt [...]), wskazanym jako ostateczne orzeczenie w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji.

W powyższym postanowieniu sąd zajął się jedynie zagadnieniem, czy istnieje podstawa prawna ograniczenia przedmiotowego i czasowego dostępu do internetu na mocy zarządzenia dyrektora zakładu karnego. Przyjął, że możliwe jest ograniczenie dostępu do stron internetowych na podstawie prawnej wynikającej z zarządzenia Dyrektora Zakładu Karnego w C. z dnia 29 kwietnia 2021 r. wraz z załącznikiem pt. „Porządek wewnętrzny”, który m.in. ustala zasady dostępu do internetu na terenie Zakładu Karnego w C.

Skarżący w skardze konstytucyjnej zakwestionował regulacje, które w sprawie, w związku z którą wniósł skargę do Trybunału, nie znalazły zastosowania, a stanowiły jedynie podstawę prawną wydania zarządzenia Dyrektora Zakładu Karnego w C. wraz z załącznikiem pt. „Porządek wewnętrzny”. W konsekwencji Trybunał uznał, że zakwestionowane przepisy nie stanowiły podstawy prawnej ostatecznego rozstrzygnięcia.

Skarga konstytucyjna nie spełnia więc podstawowego warunku wynikającego z art. 79 ust. 1 Konstytucji, a doprecyzowanego w art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK.

Mając powyższe na względzie Trybunał, na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p.TK, postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK skarżącemu przysługuje prawo do wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.